

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

CĂRȚILE ANULUI 1985

Printre noduri și semne

Cit de același și, totuși, cit de altfel este Nichita Stănescu în „Noduri și semne”. Gheara leului se recunoaște peste tot, la nivelul expresiei, dar aspirația liniei către unitatea primordială, în chiar momentul constatării alterității, din vortele anterioare, este aici o luzie abandonată, careia i se substituie sfîșierea lăuntrică, dizarmia, ruptura. Totul nu mai este lăptos de tot („Nu e loc pentru semne, / pentru direcții / Totul e lăptos de tot” / Omul-fantă) se scindează, își refuză integritatea, iar sentimentele care insulează această stare de disoluție tind către paroxism. Consecutiv, limbajul poetic se radicalizează, metafora își pierde muzicalitatea blândă, devine strigăt, a cărui intensitate se amplifică pe măsura conștientizării dezechilibrului: „Ca o pasare neagră pe un ou alb / așa stau și imi este dor de tine / ca o pasare albă pe un ou negru / așa stau și imi este dor de tine / ca nimeni pe nimeni / așa stau și imi este dor de tine / ca al nimănui pe nimeni / așa stau și imi este dor de tine / Alb negru, alb negru / ce dor imi este de tine / pasăre spartă și ou zbucit / Doamne, ce dor poate să imi fie de tine!” (Semn 23). Poesia din „Noduri și semne” este de o uluitoare transparență, se lasă „citită” fără dificultate, se comunică pe sine cu firescul adevărurilor simple, refuzînd parca interpretarea. Sau, altfel spus, semnele lui Nichita Stănescu dobîndesc maximă semnificație, prin absența complicației. Tentativa ludicului, care părea a fi o dimensiune structurală a retoricii poetului, a dispărut aproape total, lăsînd locul unei gravități neotentative, spontane, așa zice, cu extraordinar impact emoțional: „Ca și cum ai vedea mușchi plîngînd, / ca și cum ai vedea deserturi un zîmb / ca și cum ai fi mort și totuși alergînd, / ca și cum ții ar fi în curînd, / astfel stau palid și trist, fumegînd” (Semn 5). Dacă, de pildă, „In dulcele stil clasic” era o sărbătoare a cuvîntului, „Noduri și semne” este un triumf al ideii, altfel însă, decît în „Il Elegii” sau în „Laus Ptolemei”. În aceasta din urmă, rostirea apoteumatică se colora, contrapunctice, de frăgezimea imaginilor. Să ne amintim un fragment de *Expunere* de Pastorală, din *Axiomă*: „Axiomă / Axiomă / El e demn, el e demn! / I se cuvîne, I se cuvîne / El este / El este / El poartă valoarea în sine / El are admirația / El este, el este / El are mîr pe frunte / Prin el se vede ca printr-un ocean / nenorocirea / pînă cînd se-nroșesc lentilele de singe... / / Axiomă / Axiomă / El are vederi prin somn / El are puterea de-a vedea, el are / slăbiciunea de-a vedea / / El are suferință, e puternic, el are trup și este slab / El zice de bine despre pătrat / deci este puternic / El zice de bine despre niște / deci este slab / / Dar Axiomă, Axiomă / El este, el e / Ce bine, ce bine / că nu sunt ca tine / că nu ești ca mine / azi și în vechime / Tu vii cu ai tăi / eu plec cu ai mei / tot din trei în trei / Cînd vii tu — e verde / cînd plec eu, se pierde /

umbra printre pietre / / Ce bine, ce bine / că din înălțime / tu îți lași aripa / să-mi clocească clipa / clipa ca un ou / dublă în ecou / și la vale triplă / pînă la aripă / cum se mai întâmplă...” Definiția și raționamentele din *Expunere*, statice, își potentează sensurile prin dinamismul prozodic și imagistic din *Pastorală*. În „Noduri și semne” poetul își asumă „duritatea gândirii în idei”, esențială în „Il Elegii” și „Laus Ptolemei” doar într-o *Ars poetica* („Mă-nțorc și gem și singe-mi curge, / iar gura mea e dură ta, / idee, demiturg!”) triumful ideii-program realizîndu-se printr-o transcriere în registrul sentimentelor nete, „Duritatea gândirii în idei” din *Ars poetica* devine, în restul volumului, duritate a privirii în interior, o nouă „viziune a sentimentelor”, atroce de această dată: „Oho, așerg și salt și curg” — exclama poetul într-un poem din 1964, intitulat *Viața mea se luminează*. La distanță de aproape 20 de ani, nemîșcarea inocuetească stare de preaplin, timpul este suspendat, moartea, compensator, este înțeleasă ca „înzeire”. „Eram vrăjit și nici nu mai mișcam / toți vulturi stăteau întopșiți în aer / iar soarele spîrșese cerul / cu sunet de lumină și cu vaur / Pe jumătate doar din ea, / copilul îl născuse / ea două capete avea, / timpul incremenise / bătut în palma ta, Iisuse / O, elii lama sabahtami, / o, elii, elii / Mi se îngroșase rîul / ca o jugulără peste gît, / pe cîmpul asta neארat, urît / iar căli se evaporau ușor / deasupra nu era vreun nor, / mă înzeiam, mă înzeiam / nu mai mureau, nu mai mureau / în brațul meu lîntins și rece / ca sceptra eu înțeam ce nu mai trece / și fix eram, / piatră eram / și nici pămîntul nu-l roteam / nu răsăreau, nu apuneam, / și țara mea era un geam / prin care nimeni nu privea / Stam rege fix, de piatră și de stea / țînd oprit cuvînt-n gura mea, / necîntător” (Nod 11).

Valentin F. Mihăescu

Continuare în pag. a 3-a

ȚINĂR ÎN AGORA

„Moștenirea Văcăreștilor”

Prin „orașul mare și plin de clădiri mindre”, cum scria în urmă cu veacuri Paul de Alep despre Tirgoviste, pășesc sîrnelnic și cu emoția celui ce știe că fiecare palmă de loc și fiecare clădire de aici poartă ecourile unei îndelungate și subcitate istorii. Fiindcă, mai mult decît alte așezări ale Valahiei de odinioară, vechea cetate de scaun a voievozilor, tirgul de la rîscruce de drumuri și de vitregii ale istoriei noastre naționale a fost și a rămas, superbă continuitate de tradiție, și un spațiu de spirit, de gîndire și faptă de cultură iranică, menite să înfrunte neiertătoare trecerea a veacurilor și mileniiilor.

Și dacă este adevărat că în arhitectura orașului Tirgoviste — de la vestigiile trecutului (Curtea Domnească, Turnul Chindiei etc.) și pînă la edificiile date în contemporaneitate — este citită într-o carte istorică mai veche ori mai nouă o localitate, nu mai puțin adevărat rămîne și un alt fapt: aci s-au pus temelile, acele puncte de reper importante ale începuturilor culturii românești. Voievozi și domnitori cu mare iubire de pămînt și de țară de la Radu cel Mare și Neagoe Basarab și pînă la Mihai Viteazul Matei Basarab sau Constantin Brîncoveanu — au făcut ca la Tirgoviste să se aprindă flacăra culturii spirituale

Florentin Popescu

Continuare în pag. a 2-a

Realitatea creației și prejudecățile critice (II)

toate conflictele sale, eroii, împrejurările sînt recunoscutibile în realitate. Cite femei nu „se țipă” în Murăș, cînd ajung într-o situație dificilă a existenței lor, ca Raveca lui Pilu din *Drumul cînelui*; cite copii nu sînt înghițiți de apele aceluiași rîu, jucîndu-se pe gîlata lui, ca Niculae din *Suferința urmașilor*? Vecinele și suratele își discută bărbaiții, remarcîndu-i pe cei „Iacomi și nesătuți”; oamenii beau, mînîncea, muncesc, se ceartă, se bat, seucid, într-un cuvînt, își trăiesc viața așa cum se naște ea din împrejurări. Este interesant de observat că la o înfîlțire cu cititori săi locali, la puțin timp după apariția *Ordovanilor*, discuția s-a purtat în mod firesc pe linia identificărilor, autorul remarcînd cu umor că, atunci cînd acestea au ajuns într-un punct dificil, cineva a avut delicatețea să spună — evident într-un limbaj dur, specific — celor prea porțiți pe acest drum: „Lăsați-l, mă, o fi avînd el niște lucruri mai de suflet și nu poate să le spuie în fața statului, lăsați-l!”

Cam acesta ar trebui să fie și punctul din care să pornească judecata critică asupra scrierilor lui Ion Lăncrănjan. Autorul nostru se asemănă cu un pictor flamand care, așezat în fața sașavetului pictează după model, scotînd în evidență carnația abundentă, îngroșînd veșmintele, punînd într-o lumină aparte vreun amănunt oarecare, adîncind enorm privirea personajelor. Ceea ce rămîne pînă la urmă, lîi dai seama, este lupta între aur și penumbra. „Schematicism manihist!”, „mentalitate analitică primitivă” și striga Dan Calocer și împreună cu el, și alții critici. Da, dar din școala cea mare a unui Rembrandt, vom spune noi.

Dumitru Bălăeț

Continuare în pag. a 6-a

PROGRAMELE DEZVOLTĂRII

Significativ pentru acest sfîrșit de an, pentru acea tradițională compunere a ceea ce numim bilanț și perspective, tabloul de preocupări politice, economice și sociale pe care peșteră unui interes major, descrie. Exemplu: planul activității secretariatului general al partidului, prevedem în țară, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sub conducerea sa a avut loc plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii, organism de democrație noastră secretariat, revoluționare, prin dezvoltarea cărora coordonatele de natură economică și socială ale anului viitor, cel din urmă al unei noi etape, au căpătat argumen-

dinamică prin care se exprimă însuși potențialul creator al țării și îndeosebi cel al ultimelor două decenii. Vom intra în anul douăzeci și unu al epocii care ne-a conferit a ne confrăta cea mai deplină identitate. Chemarea plenarei Consiliului Național al Oamenilor Muncii, într-o asemenea viziune se inseră și poate fi considerată ca un document al voinței și anezării întregii societăți pentru a îndeplini exemplar hotărîrile celui de al XIII-lea Congres al partidului. Gîndind și acționînd în toate împrejurările ca revoluționari, așa cum ne-o cere partidul și ne-o cere secretariatul său general.

În deplină unanimitate, forul legislativ suprem al țării, Marea Adunare Națională a adoptat documente de importanță deosebită pentru dezvoltarea economică și socială a patriei. S-a dat putere de lege Planului național unic de dezvoltare economică și socială pe anul 1985. Planul de dezvoltare a agriculturii și industriei alimentare. S-a adoptat bugetul de stat. Aceste documente intrasec consensul național și oferă o amplă perspectivă asupra noii etape pe care o vom parcurge. Consolidările economice care sînt prevăzute și creșterile calitative noi prin care ne vom ilustra în toate domeniile deschid o ferăstră limpede asupra a ceea ce avem de făcut. Indicatorii stabiliți prin lege de plan sînt trepte ale merului ascendent și hotărîri de pînă acum garan-

tează sub forma celor mai convingătoare argumente. O contribuție esențială la fundamentarea acestor planuri, cum de altfel în elaborarea și îndeplinirea întregii politici a partidului și statului, o are, așa după cum se știe, secretariatul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În acest spirit și pe temeiul unor atari realități și prevederile de azi conțin garanții și substanța împlinirii lor. În acest spirit și pe temeiul unor atari realități și prevederile de azi conțin garanții și substanța împlinirii lor. În acest spirit și pe temeiul unor atari realități și prevederile de azi conțin garanții și substanța împlinirii lor.

Lucaefărul

● În acest număr: ● Cărțile anului 1985 ● «O zi — lume» de Ion Gheorghe ● «Heliod — inedit» de Mircea Anghel ● Cronica literară de Artur Silvestri ● Viața cărților ● «Vasile Voiculescu» de Nicolae Ciobanu ● Cronica editurilor de Nicolae Georgescu ● Fost restant de Iulian Neacșu ● Cumpănă de George Albu ● Civilizația românească de Corneliu Vadim Tudor ● Mapamond ● Sport de Fănuș Neagu

„Tineri constructori” — grafică de Sabin Ștefănuță

ANTOLOGIE SCOLARĂ

Creștem stejari

Căi înalbiți podînd cîmpia Dunării și dealurile Ardealului, bărbaii prea fericiți acoperind cu pieptul trecătorile, ucii unul după altul de supraprea secolelor. De sub piatra această izvorîm noi să-nmîltim mările lumii, suflare lîngă suflare, strînsi ca păsările într-un dor de lumină. De-acum în două mii de ani creștem stejari pentru stîlpii caselor noastre. Semnele lor se hrănesc dintr-o vale de somn unde bîntuie încă firea călare a primului voievod și domn român.

Marius Robescu

PREZENȚA ȚINĂRULUI SCRITOR

„Nu cer iertare”

Pentru a treia oară Lucian Avramescu, „nu-și cere iertare” și nici nu are a-vea motive s-o facă. Lectura ultimului său volum (Nu cer iertare, 3, Editura Eminescu, 1985), ca și precedentele, devăluie un poet frondos a cărui ironie și accente satirice deslîș nu tate prea adine, vizează o întinsă arie tematică: sentimente, stări sufletești, realitatea imediată, obsesi și probleme ale omului contemporan etc. Poetul nu se sfîșie să ia totuși peste picior, de multe ori tîntă preferată fiind propriile sentimente și idei: „tu, dragostea mea / tu, x-ul și rădăcina pătrată a inimii mele / ești cea mai frumoasă / tu, dragostea mea / ești cea mai așa și pe dincolo / tu, cu nasul tău cîr / cu nasul tău în fel și chip / ești cea mai dintre toate // tu, ecuație de gradul doi, / ești cea mai nordică / și cea mai sudică / și ești cea mai de la ecuator / și cea mai din Insulele Filipine / și din capul bunei speranțe / și ești cea mai de la bucurăși // tu ești cea mai a-cătării / (cătare de armă / spre inima mea / ca o tîntă de carton) // tu, cea mai îmbrăcată în simțurile dragostei / tu, femeia, tu oricare / ești cea mai dragă mea” (Tu, cea mai frumoasă). Lucian Avramescu are o mare capacitate de asociere a lucrurilor și noțiunilor celor mai diverse, și o ușurință lingvistică ghidusă, materializată în poeme compozite, a căror coeziune este men-

SHAKESPEARE și COMPANIA

de Mihnea Gheorghiu

Cu trei ani mai înainte Ernest Miller Hemingway plecase la culcare cu un glonț în gură, ca să vizeze lei. Unul dintre compatrioții săi avea să scrie însă că „a murit așa cum n-ar fi vrut să piară nici un erou al lui: ros de boală, înfricoșat de viață, incapabil să mai lupte cu un public care nu-l mai iubea și începuse să-l uite”. Veneam de la tetraecenul nașterii lui Shakespeare, cînd pe aeroportul de tranzit am descoperit prima carte postumă a americanului, proaspăt tradusă în franțuzește Paris *est une fête*. Era, de fapt, acea tandră critică pe jumătate autobiografică, *A Movable Feast* („Sărbători ce-și schimbă data”) pe care Hemingway o terminase în 1960, în San Francisco de Paula, Cuba, după alte peregrinări reale și imaginare: amintirile lui din anii 1921—1926 în capitala Franței. Pentru cine cunoaște ceva despre „Americanul la Paris” din perioada supra-numei generații pierdute, e amuzant și instructiv să surprîndă cădral în care se impunea Gertrude Stein, egeria și matroana

micii boeme americane expatriate voluntar în orașul artiștilor, colorat ca erorile entuziaste și bizare ale lui Ezra Pound și cu nebuniile fermecătorului egoist Scott Fitzgerald, printre alții posedați de bătrînul continent cu valorile lui durabile. M-a frapat imediat titlul unuia dintre capitole: „Shakespeare and Company”. Hemingway nu făcea decît să reproducă firma unei librării-bibliotecii pariziene din Rue de l’Odeon, a cărei țînără și bună stăpîna, Sylvia Beach, îl pune la curent cu literatura europeană, acolo prozatorul relatînd doar înfîlțirea lor. Tentat de aventura unei investigații personale, cu prima ocazie m-am prezentat la fața locului și am descoperit locașul de pe

Sena cu insolita-i firmă (în 37, rue de la Bucherie) primitor și agreeabil deșicăm prăfuit, un fel de apartament-antică franco-britanică, în pervazușii uși căreia puteai citi următorul afiș: „Shakespeare and Company, universitatea liberă a Parisului, tuturor celor ce iubesc Libertatea, practică Egalitatea și caută Dreptatea: bun venit! E o bibliotecă particulară, cu cărți în toate limbile, deschisă publicului cu invitație; cafenea literară și restaurant macrobiotic”. Portretul lui Shakespeare, — o reproducere grafică după cel mai cunoscut —, veghea în centrul afișului. Am întrebât de Sylvia Beach, stăpîna casei de-acum patru decenii. Plecase și dînsa, mai de mult, vînd poezia la dulcele print al Danemarcei. Alți cititori, alte „păcate nepedepsite”.

Frînzărînd cărțile mai vechi din rafturile suprapuse și deschise la mina trecătorului care-i meritau invitația, puteai descoperi cite ceva, la noroc, mai mult decît la „bouqui-

Continuare în pag. a 6-a

Paul Dugneanu

Continuare în pag. a 3-a

Semnului lui Apollo

CEZAR BALTAG

Dialog la mal

EDITURA EMINESCULUI

O bună — şi valoroasă — parte a poeziei actuale ar putea fi definită tipologic prin reformularea, reconstrucţia în spiri modern a unor structuri mitice străvechi. Intocirea la marile mituri, folclorismul de substanţă, înghitarea generică răsălmăciată sau numai „simulată”, figura mitologică folosită ca pretext pentru meditaţia filosofică — toate acestea formează un cadru larg, cu viziuni şi situaţii interferente. Un cadru larg, spuneam, fiindcă spaţiul balcanic, folosit adesea ca sursă şi motiv, spaţiu al virtualităţii mitologice, al unor insondabile şi fabuloase performanţe imaginare, devine în această manieră un spaţiu universal. Regândirea originilor fine de o profunzime aproape impenetrabilă. Dar tocmai această adâncime este consacratore în înţelesul unor, puţin perisabile, structuri. Dacă, de exemplu, lirica lui Ion Gheorghe se apropie de tipologia dionisiacă, Cezar Baltag este un apolinic. Faptul devine vizibil mai ales prin câteva poezii din Vis planetar (1984) a doua carte a poetului, după un debut conformist (Comuna de aur, 1960) şi este categoric afirmat odată cu Răstiringer (1986). „Toate sînt sub semnul tău Apollo. / Clipa plouă-n noi teritori / Teri a ris un ulm. O vară-ntr-oaregă / o femeie a lăbit un deal. / ... E aici un loc din care-n toate / latirile lumii mă aud. / Nordul e un punct din care-ncep / numai sud şi sud şi sud şi sud. / scrie poetul aproape declarativ într-o Răstiringer. Viziunea siderală, în care intră meditaţia asupra rosturilor fiinţei şi asupra timpului, este aici rodul unei savante — în înţeles reflexiv — unificări de idei folclorice şi conceptualizări literare. Orizontul mitologic invocă are o graţie şi un echilibru deosebit, accentele de patetism ţinînd mai mult de compoziţia oraculară a ansamblului. Lingă experienţa judică, invocată nu foarte rar, se aşază imaginea răstiringerilor virtuale. Dorul, speculaţia ontică („visul ontic” povestea „narcotică”, lumina ogînda şi ogîndirea, urta şi treptele lumii, urcate spre cît mai fidelă apropiere de sine, identificare a eului, ca să alegem puţine exemple, urmează un proces de ermetizare. Deşi versul este limpede, semnificaţia seamănă cu un cristalin himeric: cu cît te apropii de el cu atît alăturarea îi scapă. E ca o „răstiringer” în umbra şi în loc stean al lumii într-o ogînda insondabilă, „fantastică”. „Un ochi fantastic mă răstiringer / ogînda cristalinului.” A te vedea — emblematice vedere — în ogînda cristalinului e însăşi înfăptuirea ermetică. Nu altfel se prezintă poezia din Dialog la mal (Editura Eminescu, 1986). Sub un titlu heraclic, Cezar Baltag publică un volum unitar. El era anunţat, într-o măsură, de analogia de Poeime tipărită în 1981 la aceeaşi editură. În ultima ei secţiune, De la capăt, apare un grupaj amplu de texte reproduse acum cu mici dar nu lipsite de interes modificări.

Dacă am vorbit de ermetism în poezia lui Cezar Baltag, trebuie imediat adăugată o circumstanţă, fără care lirismul său nu şi-ar regăsi originalitatea. Poezia aceasta este adoma unei raze luminind spaţiul launtric. Strălucire „lichidă”, ea scapă mereu de posibilitatea definirii formale. A definirii mediocre, vrem să spunem. De nepăţana ceea ce mă înşeamă „nelimitată. „Soim orb în zbor orb / pe o boltă orarb / Dar cită vedere, neînţeleasă, cită vedere...” este tocmai atributul esenţial al acestei raze care parcurge conştiinţa tot aşa cum simţul parcurge lucrurile lumii. Această solarietate ermetică este însăşi zimbetul lui Apollo: „acelimitare plină de mînie, acela lipsa a pornirilor saltătoare, acea linişte înţeleaptă a zeului plămînt. Potrivit cu originea sa, privirea lui trebuie să fie „solară”; chiar în clipele de mînie şi nemişcitate, harul frumuseţii se ogîndeşte în ea.” (Friedrich Nietzsche, Naşterea tragediei). Zimbetul acesta „vorbeşte cu unitatea fiinţei de încredere, mai bine zis, în unitate. În unitatea indivizibilă. Fraza, pe care Nietzsche o citează din Schopenhauer (Lumea ca voinţă şi reprezentare) se potriveşte într-un tot al atitudinii poetice: „După cum pe marea dezlănţuită şi nemărginită, printre talazuri ce se înalţă şi se prăbuşesc urliind, marinarul îşi pune ochii în cer, şi din mînie şi din chinuri, stă liniştit omul singuratec, rezemîndu-se încrezător pe «principium individuationis». Mişcarea universală este aceea care semnaleză voinţa de unificare, sentimentul împlinirii: „Toate erau Eu / şi nisipul şi umbra / şi peştile şi soarele / şi manzele / şi clopii şi păşirile / şi ochii oamenilor / / un singur lucru / uitasesm / / valurile / / care nu / se odihniseră / nici-o clipă / / tocmai ca să-mi reamintească.” (Ca să-mi reamintească). Ochii, îndeosebi: multe din poeziile lui Cezar Baltag sint ipostaze ale privirii. Ale privirii-zimbet: contemplând deopotrivă „speculaţia secretă a clorofilei („Clorofila însăşi / e un stigmat / / care poate fi ochi”) şi cosmic din Lykeios urciind, iluzia aprinderii „reci”: „Luna pe stînci / vorbele în intinerie / cineva aprinde un cuvînt / şi e atîta iarnă în templul zeului / a dazzling white appearance / doar aparenţă / / iarnă în iarnă şi iarnă / / iarnă în cadru de o intenţie extraordinară. Într-adevăr, ce altceva ar fi mai puternic, în sensul dorit, decît această minunată priveşte la luminii selenare răstiringer pe stînci, iarna aparenţelor, lumină îngheţată şi cinematografică dar cu efect deloc neliniştor. Pentru că suferinţa se vede întrecută heraldic de mitul frumuseţii şi armoniei universale. Poziţionat, mînie deocînd pe mare, / îndură-te de noi / templul tace. Se aud doar valurile / departe, foarte departe, suffering for beauty / lingă noi, în noi, deasupra noastră / atîta umbră, atîta suferinţă / atîta frumuseţe cu arpile legate / şi totuşi e lumină pe stînci / sunt un vultur, spune cîntecul / un vultur care a uitat zborul / sunt un vultur fără aripi / şi totuşi zbor.”

Costin Tuchilă

Ion Pacea: „Sărbătoare”

„Ieşirea din contur”

MONICA PILLAT

Ieşirea din contur

Reunite sub semnul poezieiului in-teleului spiritului modern, gîndit pe baze clare metodologice (dar fără formalism inhibant sau mînie conferinţă coerenţă volumului, esurile Ieşirii din contur (Ed. Eminescu, 1986, lector Doina Uricariu) propun o lectură — în cheie hermeneutică a unor scrieri bine asimilate de gramatica europeană a culturii. Monica Pillat abordează — cu simplitatea şi eleganţa unui autor bine fixat şi la punct cu re-pretările la Creangă, Galaction, Conrad, Carroll sau Fowles, precum şi în capitolul final — un subiect „unic”: scenariul arhetipal al dilemei de creaţie, cuvîntul şi aventura „spusei” între „gura de rai”, aşeză (kafkiană) polisemie (care-l face incomprehensibil) şi tăcere. Analiza — cu o redusă parte propedeutică, şi totuşi modelele didactice (la propriu) de redactare atentă şi nuanţată — subliniază direcţiile semantice ale literii şi literarităţii la limita dintre opacitate şi transparentă (Borges) descindînd din perspectiva modelului ontologic al devenirii într-o fiinţă (Noica) ipostaze ale bălăilei creaturii cu precaritatea materiei. Creangă (în Harap Alb), Galaction (Moara lui Călfar), Voiculescu (din Pescarul Amin), Bănuşescu, basmul Tinerete fără bătrîneţe... Miorita şi Mesterul Manole, precum şi din literatura universală Melville (Moby Dick) Poe, Carroll, Fowles, Stieff, Kafka, Conrad sînt textele „semnului” în care Monica Pillat „cîteşte” (independent de momentul Mallarmé al semioticii franceze, pe care autoarea o depăşeşte fără gesturi de sfidare) intervenţia „martorilor creaţiei”, pierderea şi recitigarea scralăţii sîntului în moduri şi contingente. „Adevărul limbajului inventat pe măsura descoperirii lui în centrul pulsatoriu al energiei poetice — tînde (pe linia Kafka — Beckett) în proze semnificative de Bănuşescu sau Voiculescu spre o spunere ideală care este (şi reprezintă, desigur) nu o pierdere a semnificaţiei — o pierdere a lui. Prin împoanţarea „vorbitorilor” textele române intră în ecuaţiile literaturii universale în termenii perpetuării fiinţei prin logos. În aceiaşi termeni (şi preluînd virtutea intertextualităţii fascinant încifrate) dragostea — între eroi şi agape (la Fowles din Magul) devine o postază a melancoliei de tip durerian, un verb în contextul ultramodern al relativităţii. E un artificiu dezmîntat la fiecare pas lumea abia conştiinţă prin relaţie de un mag arhetipal, (Conchis-Prospero), de printul înscenării realităţii rîmînd temele paradoxale rădăcări a fiinţei în memoria etern recitată — ce consacra (astfel) totmai uitarea. Chiar şi actual critic devine o „ieşire din contur”: un artificiu al inspiraţiei ce-şi exprică cu fiecare literă substanţa şi — iluminîndu-se narcisic în metafuncţii transparente — explorează sistice inexplicabile: rufificaţiile metafizice şi tematice ale realului invadat şi deconstruit prin semn într-un climat cultural (european) fundamental repetitiv. Basmul Harap Alb este recitat de autoarea ca opus al încoronării fiinţei (adevărului cîmp al judecării critice) şi al ascensiunii spre nume şi semnificaţie: la intersecţia dintre „fire” şi „avere” sînt suspenda o călătorie (transcendentală şi nu numai) între polii opoziţiei (existenţiale şi nu numai) Harap Alb — Spin — structurînd şi sprînjînd demonstraţia critică în câteva puncte esenţiale. Practicînd o lectură orientată (în sensul lui Noica, de la care se preia nu „titluri” cum ar spune cineva cu atenţia în derivă, ci un mediu mental superior) Monica Pillat de-plasează personajele spre aceşti poli opozi şi (ne)complementari ai devenirii. Pe de o parte îşi va găsi calea spre ţintă (spre împărăcie) alesul, cel sortit harului, într-o călătorie profetic iluminată de omniscentă — el „devine ceea ce este”. Scîndarea eului în parametri opozi apare mai ales în situaţii paradoxale (Conrad, de pildă în Părtaşul de taină) prin treptată şi dificilă recuperare a trecutului (spre împărăcie) alesul, cel sortit harului, în esecul detenţiei triumfului, şi accede spre amoniat odată cu reconstrucţia limitei necesare.

Irina Grigorescu

Anaforul omului comun

Cristian Teodorescu

Aproape toate prozele scurte publicate de Cristian Teodorescu în remarcabilul său volum de debut editorial Maestrul de lumină sfîrşesc într-un mod ambigiu, indecis aminînd oarecum de atmosfera de antasma kafkiană apropiată însă, aici, cu cîteva octave în plus de realitate imediată, volumul lui Cristian Teodorescu fiind efectiv un criteriu asupra realităţii văzută nu la modul etichetei complicat esistice, de prelegere filosofico-parabolică ci la aceea a expunerii implicite direct în realitate. Volumul reproduce continuu realitatea ei este un reflex al realităţii trecută însă printr-un filtru artistic în acelaşi timp clasic şi modern, estetica autorului înaintînd simultan, fără nici un fel de efecte secundare, în ambele direcţii. Stilul scrierilor lui Cristian Teodorescu este în acelaşi timp intelectual şi raţional, analitic şi indecis, dar şi de o simplitate şi de o esenţă în banal şi stereotip. Totuşi, finalul mai tuturor prozelor se ambiguează pe nesimţite ca şi cum scriitorul (şi odată cu el şi personajele cărţii) s-ar apleca în faţă, cu capul în jos şi ar descrie lumea văzută de-a-moaselea, printre picioare. Efectul asupra cititorului este unul de detaşare superioară dar în acelaşi timp de implicare surprinzătoare, de vertij realist în care improbabilitatea descrierii sugerează fertul absurditatea şi abilitatea sîntului cu care viaţa îi joacă unele farse ciudate, inexplicabile. În „Faptul divers” de pildă (prima lucrare din volum care este, după opinia noastră, o reverenţă amabilă oarecum de adio făcută de scriitor unui sîntreţ cencu literar bucoşean) cineva, după ce ajută la scoaterea unui accidentat dintr-o maşină zdrobită de remorca unui tramvai vedea după cîteva zile aceeaşi „maşină cafenie parcată în faţa blocului, şi de bătrînul bătrîn scosese din maşină o trivă, lăşind dinăuntru”. În „Trenul de 12”, Emilia, o profesoară de tară suferind de un acut sentiment al singurătăţii după o aşteptare de patru ani a bărbatului deţinut pentru un accident de automobil, dă o cană cu apă unui amnistiat trecînd pe drum într-o sărăcie în care, după cîteva zile, maşina ascunsă sub un sopron şi, în timp ce motorul începe să duduie, Emilia se răsuşte pe patul dormitorului aşteptînd ca „Paul să intre, ud, în încăpere”, cititorul neştiind dacă acest Paul este cel prezent sau numai cel dorit în funcţiunile poziţionale (ortograt în carte cu literă mică) din lucrarea intitulată „Efulantul” primeşte după ani întregi de aşteptare o scrisoare de la o ea incertă şi, ajungînd la propriul său domiciliu, corneliu, „scosea plicul din taşă — era ultimul — apoi, cu creionul scris cu litere mari de tînar, LIPSESTE înţelesul inapoi, spre Poşta, după ziarle de dimineaţă”. Realitatea din aceste proze este numai pînă la un moment suficient de coerentă, palpabilă, pentru ca spre final această realitate să iasă brusc dintr-o presupusă linearitate şi bonomie pentru a lăsa loc unui dualism fundamental deloc fantazistic, de lucrare înţeleasă treacă de aci încolo la un deconcentrat registru ambiguu în care realitatea poate fi descrisă mai departe la fel de exact, cititorul fiind nevoit însă să facă un necesar efort de recuperare a realităţii logice întrevăzută dincolo de faptul în sine, recuperarea putînd fi făcută atît după teoria calculului lucid, matematic în care însă regretul după paradusul pierdut poate fi mai mare decît distigul realist, cit şi după aceea a fantazării stăpînite în care momentul realului poate fi confundat oricînd cu momentul miracolului. Principalul instrument de cercetare a vieţii este aici incursiunea cea mai directă, fără florituri inutile în cel mai fierbinte cotidian, o realitate mereu vie, trepidînd continuu de ispite şi aberaţii, de legi previzibile şi neaşteptate elemente de surpriză. În prozele lui Cristian Teodorescu viaţa este un fel de obiect de entuziasm şi dezamăgiri mărunte, alţi personaje cit şi intriga la care ele participă, fiind de cele mai multe ori banale, îngropate parcă în cele mai intime întâmplări insignifiante. De micile catastrofe personale în care sînt angrenaţi cu sau fără voia lor aceste personaje, aproape că nu poate fi învinuit nimeni. Toti participanţii tinjese spre ceea ce nedefinit, neclar, toţi au o aspiraţie secretă, intimă, o tendinţă continuă de a se salva de sub imperiul acestei monotonii ucigătoare, de sub plasa tipizării obscure, neconştientă dar mereu prezentă. Anaforul, profesor de provincie din piesa titulară a volumului se transformă pentru două vacanţe estivale într-un ciudat maestru de lumină la un bar de noapte de pe litoral în speranţa nemărturisită a descoperirii fericii vieşime, imposibil de găsit totuşi în atmosfera fierbinte de spectacol diurn şi nocturn al unei staţiuni de odihnă şi veselie pe termen fix. La 19 ani, pe vremea primelor Pobede şi a mutării unui anafor de pe Dunăre într-un alt loc, ceva mai jos, Simion din „Virtelul bucoşeanului” pleacă la Bucureşti ca să cîştige bani pentru o barcă. Cînd se întoarce acasă, mîncă-să se sperie grozav crezînd că hainele noi de pe el sînt furate. Dezamăgit, Simion se întoarce în Capitală luînd cu el şi o fată din sat cu care se însoară în ideea de a alunga din visurile sale nocturne pe o văduvă cu care trăise înainte şi care nu are acum după ce murise nu-i mai da pace. În sat se mai întoarce o singură dată cînd era să se înceapă într-un curtean fix. La 19 ani, pe vremea celui al, astfel că virtelul i-a spus „Anaforul bucoşeanului”. În „Contractul”, bătrînul domn M. fost avocat şi mai apoi portar, rămas singur într-un apartament cu trei camere încheie un contract cu administratorul blocului, domnul Ion, profesor de provincie din piesa titulară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o vreme există o placă de aluminiu cu următoarea inscripţie: „Asociaţia chibolnică (română) A. Ch. R. (ciine de rasă) orotiv”. În contract domn Ion se obligă să îi plătească fostului avocat „o anumită sumă (cum o treime din valoarea apartamentului) să îi achite în fiecare lună o sumă de bani pentru întreţinerea lunară şi pe o

Prin cuvinte

Totul e o prefăcută intenție de a sparge oglinda ceștii prin care mi ieri aburea gura de pește sufocată...

Din oglindă în oglindă

Sub ochii tăi se va petrece căderea Bizanțului din oglindă în oglindă din pat în brațe...

Fără decor amintirile

Amintirile morțile noastre de zi cu zi și din dor benzii cu memoria denaturată strigăte de circumstanță prefăcându-se...

Grațios printre cuvinte savante

Sint doar un grațios printre cuvinte false un fel de ornament folositor în decorul de bumpac de mușca și cărbune...

Autodafe sau asfințit

Mă întorc dintr-o zare înăcrărită de asfințituri mă întorc dintre ferestrele sparte cu lacrimi...

Patria ca un obraz de mireasă

Cu sufletul îngrozit în văzduh lubesc riuul care-mi umedese sufletul soarele aruncat din om în om...

O prelegere înaintea cinei celei de taină

Pe cel care învește-n hirtie asfințitul pe cel care scoate adincul fîntînii cu o sineură găleată

Adrian Păunescu

Noapte de unul singur

Aud un pian prin zăpezi cristaline și nu simt cu tine, vai, nu simt cu tine, Chopin - un concert de pian oarecare și calea - e lungă și noaptea e mare.

De iarnă mă satur, de plinset te saturi, lubiri între noi în mie de paturi și primăvara te nimeri mai sfîșie Voalul miresei în noaptea țirzie.

Se-aud ciudățeni și fiare în noapte și ninge himere și ninge cu soapte, Mi-e dor ca de propria-mi copilărie De tine, aceea ce n-a fost să fie.

Iar dacă ai fi dintr-o dată cu mine Mi-ar fi totul altfel și nu mi-ar fi bine, Sint lumuri pe case, lubiri sint în case, Și cerul a fum și-a păcate miroase.

Pendula ca streangul de moarte e gata, Se mișcă de parcă mă strînge cravata, Mă ține pe coate, te caut pe pernă, Și noi ce spuneam că iubirea-i eternă.

Și uite ce grabnic se-orată și trece Și singele-n rana levită e rece, Aud un pian, un Chopin de departe, De care n-ai parte, de care n-am parte.

Un mut pianist se respiră în stele Și minile lui bat pe coastele mele, Alți ași voi : să te văd înc-o dată Și-aceasta ca ultima noastră răsplată.

Și cind lină focul ce-aiit ne legase, În saba adinc pădurăței case, Ar fi să te văd pentru ultima oară Și-a pune pianul să-nvețe să moară.

Așa cum acum cînd ești dusă departe Bunește-n un pian prin ulucile sparte Și-o lună răscolită însingere plopii Iar eu cu nimic nu mai pot să te-apropii

Și cad în ganunchi lîngă focul ce moare Și vreau să-l intrăb de-mai și vreau scîmbe Și el mi răspunde cu un scîlpăt spre ușă Și-mi lasă în palme o caldă cenușă

Te-aș cere-napoi însă n-am cui te cere Și restul e numai Chopin și tăcere.

Desene de Sabin Ștefănuță

VIOREL RĂUCESCU

Premiul „Lucașofărul” la Festivalul-concurs interjudețean „Afirmarea”, Satu Mare

Le-ai douăzeci de ani ai săi, Viorel Răucescu, originar din Tirgu Neamț, ne apare ca un poet de real talent, scriind o poezie profundă...

Daniel Corbu

Patria ca un obraz de mireasă

Cu sufletul îngrozit în văzduh lubesc riuul care-mi umedese sufletul soarele aruncat din om în om...

O prelegere înaintea cinei celei de taină

Pe cel care învește-n hirtie asfințitul pe cel care scoate adincul fîntînii cu o sineură găleată

cărți ni se puseseră și ne păru rău cînd se-nchise-n urma noastră Biblioteca lui Zalmoxis. Dar citisem, recitisem; și-o mare poftă de tăcere ne cuprinsese. Apucărăm pe după o plantă...

PLAIUL MIEREI, TĂRIMUL CELĂLAT, CU SONDE Treceam de cîteva ori pe o apă subțire și limpede ca ferestrele lui Zeu Dumnezeu...

PLAIUL MIEREI, TĂRIMUL CELĂLAT, CU SONDE

Treceam de cîteva ori pe o apă subțire și limpede ca ferestrele lui Zeu Dumnezeu: am sărit-o din două-două bătrîni și cărămida...

O cheamă mica mierei, Mierioara, de la Mieroaia, tot piriile și torente scîpate de sub talpa oncelor întinșind...

După noi, vine din sat căruța cu doi cai: un om la hățuri și-un tînar în codriță...

Si trecurăm din bolovan la bolovan, miericica limpezimii, oarece mai suind, dimburi pînă la un plai, livadă în puterile vîrstei...

Si la mijloc, stîna cu turma trasă mai sus, la iarba oilor și doar un taur și trei vaci cauză trifoiului cel cu patru foi în grădina Raiului...

Atunci am luat cite un măr de cite culori, de mere: ca mărul de obrazul impurpurat de teamă...

Si de la scîldătoarea oilor am tot suat cu drumul și deodată am început săutarea de loc mai curat pentru masă și am găsit un dimb cu lărbă...

Si de unde ne urcasem de masă, era înalt și vedeam turmele acelei stîni din livadă cu păstor...

O TRANZACȚIE ÎNTRE LUMI

Astfel, călcînd noi iute pînă la calea ferată, ajungem rostogolii de trei sferturi de oră, pînă la gara O. Însă noi am mers pe jos...

O TRANZACȚIE ÎNTRE LUMI

Astfel, călcînd noi iute pînă la calea ferată, ajungem rostogolii de trei sferturi de oră, pînă la gara O...

O TRANZACȚIE ÎNTRE LUMI

Astfel, călcînd noi iute pînă la calea ferată, ajungem rostogolii de trei sferturi de oră, pînă la gara O...

O TRANZACȚIE ÎNTRE LUMI

Astfel, călcînd noi iute pînă la calea ferată, ajungem rostogolii de trei sferturi de oră, pînă la gara O...

Continuare în pag. 7-a

plastică

Echipa de la Vaslui

Bucurestul va rămîne, firește, centrul gravitațional al tuturor manifestărilor artistice importante. Orășul nostru, afirm o banalitate, îl atrage pe artiști mai ales datorită faptului că factorul politic de decizie se află aici...

muzică

Tinără artă interpretativă

Festivalul artei și creației studențești, ediția a XVI-a, amplă manifestare cuprinsă sub generoasa emblema a „Cintării României”, a cunoscut, cu puțin zile în urmă, eferveșcența dezlăturii etapei finale...

POST RESTANT

MARIA TIMUC, Galați. Așadar la 15 decembrie ați împlinit 17 ani. E mult, e puțin? Pentru proză e, totuși, puțin, deși scrierile de recomandare e lucidă, destul de matură, peste vîrstă. O reproduc pentru exemplaritate ei: „D-le redactor, m-am hotărât să vă scriu avînd certitudinea că-mi veți da un răspuns cit se poate de sincer în legătură cu cele trimise de mine în acest plîc. Cred că în primul rînd este necesar să mă prezint, deși numele și celelalte date privitoare la persoana mea nu vă vor spune nimic. Mă numesc Maria Timuc, m-am născut la 15 decembrie 1968 în comuna Puiesti, județul Vaslui. Actualmente sînt elevă în clasa a XI-a la Liceul Industrial nr. 8 din Galați și locuiesc în acest oraș din anul 1979. Provin dintr-o familie numeroasă de țărani pentru care munca fizică nu constituie sau este o activitate care dă un sens vieții. Nimeni din familia mea nu are aptitudini literare, pe nimeni n-a interesat vreodată această latură, de aceea am făcut cunoștință cu cărțile foarte tîrziu. Pînă la vîrsta de zece ani am locuit în satul natal unde nu am avut posibilitatea să citesc și unde nu aveam nici o noțiune despre alte cărți, cu excepția manualelor școlare. Un incident familial m-a scos din atmosfera satului și m-a introdus în viața orașului, dar nici acolo n-am aflat ceea ce-mi trebuia pentru a mă elibera pe mine însămi din mîna Abia. În clasa a IX-a m-am înfrînt cu oamenii care m-au ajutat într-o anumită măsură (cu cărți, citindu-mi primele încercări, dîndu-mi părerea și încurajîndu-mă). Se împlinesc doi ani de cînd sînt și-as vrea să știu dacă în acest timp am reușit să transmit ceea ce scriu în revista „Totul zădărnice”. Am trimis și la „Convorbiri literare” acum un an (prima oară) și am trimis și acum, dar aș vrea să știu și părerea d-voastră. Am vrut să trimit de mult timp, dar a existat ceva în mine, ceva care mă oprea. Era un fel de teamă, de a nu fi înțelesă sau de a nu fi înțelesă. Desenele vă rog să nu le luați în seamă, pentru că foile le-am rupt din cauzele personale, deoarece nu am avut suficient timp pentru a le transcrie. Închei aici scrierile și aștept răspunsul d-voastră. Cu stimă și respect, M. Timuc, P.S. Mi-am cîntat un pseudonim dar am scotocit că nu-i necesar să mă ascund. Să nu vă mire semnătura de la „Soldatul”. „Textele nu sînt bătute la mașină pentru că nu am posibilitate”. M. T.”. Cit despre textele propriu-zise, care sînt ca ele (prozele, nu versurile) ne îndreptățesc să credem în talentul d-voastră și să încercăm să publicăm măcar unul dintre ele.

GENU ACUNE (79), București: În primul rînd înțeleg să vă spun că nu aveți nici o șansă să aveți un pseudonim, chiar dacă în spatele lui ar fi o anagramă (sau ceva se trimite la „Rebus”). În al doilea rînd, pentru a menține relații corecte cu această rubrică și cu semnatarul ei, trebuie să ne comunicăm numele, adică să scrieți pe numele d-voastră, în mod absolut necesar pentru a face cit de cit cunoștință. Și în al treilea rînd, dacă nu s-ar fi întrevăzut ceva-ceva în povestirea d-voastră „Fluturile” (în afara chinurilor virgulei cu care nu știți ce să faceți), nici nu v-am fi răspuns. Dar măcar pentru că înțelegeți sigur la obiect, merită să mă încredințăm d-voastră. Pînă se oprire. Apucînd bine cîteva lopeți Nard: muncea ca un apucat. Muncea cu mișcări șagare (sic) de robot. Gramada de nisip se micșorează vîzînd cu ochii. Curtea, largă, dreptunghiulară, era pe una din laturile ei de șosea și de șosea și peste drum un gard încâlcit în care sînt înfrînși un Chevrolet 1933. Căsi dispărușe de mult, de cel puțin zece ani. Nădăi se modernizase. Domnele, eu sînt omul timpului (sic) și plăcea să spună...“.

CASIAN BALABASCIUC, Moldavia. Scuze: Ne-a impresionat sinceritatea, fără însă să ne mire prea mult, dat fiind că-i iubim și-i respectăm atîta pe pădurarii bătrîni, dar și pe cei tînjiri (și inginerii silvici sînt pădurarii, nu?) „Intenția cu care vă scriu este teribilă: este de a mă edifica asupra posibilităților mele de prozator, în măsura în care puteți să-mi formați o imagine de mîrginea lor. Imi recunoșc deschis diletanțismul și vă rog să nu-mi luați în nume de rîu gestul de a vă trimite această mini-proză. Poate că dacă vă aștept posibilitatea de a face parte dintr-un cenaciu nu aș fi recurs la el...”.

Dintre prozele (și nu mini-prozele) trimise, „Ulciora de lut” este melodramatică în sensul rîu al cuvîntului, cu expresii imposibile („Rozu Florilor de mină” unde lumină gîră) sau nerisornice („Un flutur roșu și obraznic (de unde știți, v-a spus mamei lui?) s-a așezat hîrțu (?) fluturidului-și aripule...”). „Pentru Ear” fi bine să-i-o trimiteți El personal și nu prin intermediul nostru (norisori, frunze, „Mărea Neagră a vesticii etc.”), deși nu vă putem anticipa reacția iubitei. Iar celelalte trei („Fieze de curcubeu”, „Mărul din parabol”, „La neinduratele”) sînt niște false parabole, cu pretenții de scris frumos, în realitate prețios și iefin („Pasarea din mine și potrivește penel de bronz ale artistului”, „Pănta lui Ion Sorbu”, dar mai ales în „Vasile a lui Toader din deal”. Adică: un șantierist, om așezat, cu trei copii, are o aventură babilonică regretabilă, i se pune în circ un copil, i se fac probe de paternitate și... află că e... sterl! Să fim serioși! Asta se poate povestea la bufet, așa, pentru atmosferă, ori într-un cîmin de nefamiliști. Deci, e păcat de d-voastră. Vă așteptăm cu ceva serios, pe măsura înzestrării de bun povestitor pe care o aveți. Pînă atunci, nu.

DOREL SAUCIUC, Pașani. Observație bună, economie de mijloace cu maximum de efect, cu alte cuvinte vederea și auzul sînt bune. Problema e ce vedeți și ce auziți, adică tematica, anecdotică, și în „Pănta lui Ion Sorbu” dar mai ales în „Vasile a lui Toader din deal”. Adică: un șantierist, om așezat, cu trei copii, are o aventură babilonică regretabilă, i se pune în circ un copil, i se fac probe de paternitate și... află că e... sterl! Să fim serioși! Asta se poate povestea la bufet, așa, pentru atmosferă, ori într-un cîmin de nefamiliști. Deci, e păcat de d-voastră. Vă așteptăm cu ceva serios, pe măsura înzestrării de bun povestitor pe care o aveți. Pînă atunci, nu.

MARIN FRIM, Buzău. N-ar fi deloc rău să vă hotărîți, altfel există riscul să apăreți săptămînal doar la Posta redacției și Post Restant. Sau nici măcar atît, în ceea ce ne privește, mai ales dacă ne amintim de ce pătește cei care alegă după doi iepuri”. „Un țărăn...” este o parodie în „Un țărăn trece strada” sau iată, avem un coleg cu care putem semnua, chiar și fără să vrem, împreună? Ori ați vrut să ne măgulim, știți d-voastră teorie? Ori, cum, sînt semnne bune în „Cu toate luminiile stînce” și „In a patra zi a lumii”. Cum am spus însă, așteptăm să vă hotărîți ce vrei, între poezie și proză, pînă cînd, vă dorim, veți reuși să faceți și una și cealaltă la fel de bine.

Julian Neacșu

CUMPĂNĂ

Colind de mamă

Trece umbra mea prin fața curții mamei mele.
Mama imi recunoaște umbra
de cînd sprijinî de razele soarelui
mergeam copăcel-copăcel
prin cîmpia eternă a bățăturii noastre.
Umbra mea privește drept înainte și nu se oprește.

— Cu cine te-ai înfrîntat?
Tu te duci la Pănta lui Ion Sorbu
să te culci pe-un mal surpat.
— Doar eu o carte m-am înfrîntat,
doar eu o viață m-am înfrîntat,
doar eu o viață m-am înfrîntat.
Trece umbra mea prin fața curții mamei mele.
Ea trage spre odăită de țitele vacii Lunaia

VALENTINA BUCUR-CARACAȘIAN

Premiul „Luceafărul” la Festivalul-Constanța interjudețean, „Poesis”, Constanța

● Slujitoare devotată și inspirată a frumuseții poetice pe scena teatrului constanțean, totodată, Valentina Bucur-Caracașian dovedește o reală vocație pentru creația lirică. Feminitatea surdizată patetică a filmului constă din poezia ei nu-și refuză impactul revelator cu interogația directă vizînd sensurile existente în general, trăită și gîndită prin „grila” dialogului cu dimensiunea timpului circumscriș epocii noastre. Sobră în plan expresiei, mîzînd pe efectul „în oglindă” aloului de ceea ce se spune, înainte de toate poemul elaborat de Valentina Bucur-Caracașian merită deplina noastră atenție.

Nicolae Ciobanu

Scurtă declarație

Sentimentalitatea inefabilă
Izvorăște din cea mai adîncă zonă a inimii,
unde totul are limpezimea apei vii
din basmele copilăriei.

Sentimentul acesta inefabil
Izvorăște necontient din sufletul meu,
asa cum se mută seva din gîle
în sămînța ce devine floare, spic, ori stejar.

CIVILIZAȚIE ROMĂNEASCĂ (XXXVI)

Patriotism și vocație

n-am priceput niciodată care este hotărul dintre arta profesională și arta amatoare, cine îl trasează și la fundele de ce criterii. Oare de ce sînt profesioniștii dintr-o anumită profesie? De ce se dorește să se traseze din arta sa? Un vechi liber-profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist, care bînuie toată ziua prin redacții și izbutește chiar să facă impresiuni în fondul literar, se numește poet, în vreme ce un muncitor, sau un medic, sau un țărăn, sau un ștefan, cu înfrînt mai mult decât deosebit, nu se numește amator. Desigur, înainte de statutul socio-profesional sînt, în interesul talentului profesional, numai că, din păcate, mistificările se așază capot atîng cîte impresiuni. Apoi, de ce sînt critici sau producători, verbal sau în scris, talentați ca și cu acest criticizant identitate a scriitorului, deosebită numai în raport cu bînuirea, în care la rîndul lui un cerc de prieteni și admiratori cu care se simțea răspuns, de simpată și înțelegere, și sînt de la Generația de schimb și precăzită, diversitatea sîntărie prinde așeză. Vechiul profesionist,

LIRICĂ INDIANĂ

radiația indiană împletește poezia cu filozofia, fapt care face, uneori, lirica indiană greu accesibilă cititorilor neavizați...

RABINDRANATH TAGORE

1861 - 1941

Deși Rabindranath Tagore s-a considerat un „romantic înăscut”, exegeza indiană nu-l clasifică în nici o categorie...

Desen de Sabin Ștefănuță

Vîrsta poetului

„O poete, vezi că se-nserază și încărunțește părul tău. Stai în casă și așteaptă oare a lumii de dincolo chemare?”

SUDHINDRANATH DATTA

1901 - 1960

Sudhindranath Datta este considerat un poet dificil din cauza lexicului său greoi și sancscritizant...

Nume

Dorese, încă te dorește, te doresc numai pe tine. O spun și azi. Cu vocea încetată, soptește și azi în urechea singurătății.

În lipsa tă zielele mi-s insuportabile, viitorul - infunericul intens :

imi dorese numai moartea sclerozată. Și azi, atracția ta neașteptată într-un infinit fără nădejde

mă ține prizonier în căminul meu fără țintă, iubito ; în ochii mei istovii de vitează, clipește reflectare de trecut într-o crustă astrală fără miez.

În lumea reveriilor mele tu ești singura ființă, amintire ta - singurul adevăr.

Totasi mintea mea nu se prolepste-n iluzii. Știu că nu ești decît un miraj ; a-mi apropia viața de tine

nu se va realiza niciodată.

Povara Pămîntului meu prăpăstios n-o voi putea împărți cu nimeni, o știu, se va pierde-n neființă fără urmă, zdrobindu-mă și pe mine

Știu că-i pierdută, pierdută-i aceea seară fără seamăn, cînd te-ai uitat la chipul meu, și din ochii tăi profunzi, apa sfîntă ca din rodnicia svați

s-a răvășat dintr-o dată. Știu : pe cărarea aceea din pădure m-am înșelat pe mine ; cu declarația mult obișnuită de dragoste n-am pătruns sufletul tău, într-acestul meu

doar desigur de minciuni mi-le-am îngădmid. Știu : obraji multor tinere fete de atitea ori i-am înroșit cu tot atita nerăbdare ; la picioarele drumețului în sir

am îndoit cu nerusinare crengile de asoka răsmit la ispită florilor de moment. Știu : ca de obicei urmel pașilor lor s-au șters cu soare, apă și furtună.

Știu : la epoca ea va veni și crunța ta amintire se va pierde-n colbul de drum.

Totuși vrea, inimă mea te vrea numai pe tine. Totuși, azi în casa plină de stafii neliniștea mea de nesupus jighește ceea ce n-a fost rostită.

Semnul pierderii nesfîrșite repetă-n soapă numele-ți puternic - nume - un nume - doar un nume.

BUDDHADEB BOSE

1908 - 1974

În anii '30, Buddhadeb Bose a socot lumea literară din Bengal printr-un nonconformism nemăintîlnit. A ales ca teme poetice lucruri sau întâmplări mărunte din viața cotidiană...

Dimineața la Cilka

Ce mult mi-a plăcut astăzi, dimineața aceasta, nu știu cum să-ți spun.

Ce senin e acest cer, ce însuportabil de frumos ca o țană care curge nestinjenit din vocea unui maestru

dintr-o zare în alta ! Ce mult mi-a plăcut cînd m-am uitat la cerul acesta ; zările cuprinse-n zigzagul dealurilor verzi ; fumarii în ceață iar în mișcarea licărește Cilka.

Ai venit țînga mine, ai stat puțin, apoi te-ai dus acole, ai vrut să vezi un tren care intrase în gară. Trezul a plecat. Ce mult te iubesc pe tine

nu știu cum să-ți spun. Cercul înundă în soare, nu-l mai poți privi, vedea răz în lăiniște, ce calm !

Vredată și-ai închipit oare, venise la malul acestuia lac vom găsi ce n-am găsit atita vreme ?

Apa argintie stă culcată și visează, întregul cer curge în șir pe pieptu-i, în șuvoaie albastre prin sărutul soarelui. - Aici se va aprinde un cureubeu misunat

în jurul mării singelui tău și al meu vredată și-ai închipit oare ?

Ieri cînd mergeam cu barca pe Cilka, amîndoi am văzut doi fluturări veneau zburînd de departe, departe de tot

deasupra apei lacului. - Ce îndrăzneală mare ! Ai zîmbit tu, și mie ce mult mi-a plăcut

bucuria ta aceea strălucită, minunată. Ia te aiță ! Cit de albastru e cerul ! - Și-n ochii tăi vibrează atitea ceruri, atitea morți și nașteri noi

nu știu cum să-ți spun. Note și traducere din bengali de Amita Bhowe

Note. 1) Instrument muzical traditional. 2) În astronomia indiană, constelația Carul mare este numită Cei șapte aceeași. 3) După credința populară, ploile în perioada cînd luna se află în apropierea stelei svați aduc recolta bună. 4) În India antică se credea că loviturile de picior ale unei fete tinere și frumoase fac copacul asok să înflorească. 5) Improvizatăi proprii adăugate de interpret la melodia, adică în muzica vocală cit și în cea instrumentală. 6) Lac din regiunea Orissa.

Aurel-Dragoș Munteanu

CULTURA ROMÂNEASCĂ ÎN LUME

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ DIN VARȘOVIA a fost oferit în dar un set de lucrări reprezentative din domeniile politice, economice, istorice și științifice.

Un loc de seamă îl ocupă operele tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și ale tovarășei Academicean Doctor Inșiner, Elena Ceaușescu.

CU PRILEGIUL centenarului nașterii scriitorilor Liviu Rebreanu și Mateiu Caragiale, sub auspiciile uniunilor scriitorilor din Polonia și din țara noastră, la Varșovia a fost organizată o seară omagială.

Despre prezența operelor celor doi scriitori români în Polonia a vorbit scriitoarea poloneză Dantu Blenkowska.

LA UNIVERSITATEA din Turku a fost publicată recent revista „Columna” nr. 6 a Lectoratului de limba română. Apariția noului număr al revistei a prilejuit o manifestare dedicată sărbătorii centenarului Liviu Rebreanu și semicentenarului Nicolae Labiș, din ale căror opere revista publică traduceri în limba finlandeză, însoțite de prezentări.

La manifestare au participat profesori și studenți, colaboratori ai revistei.

REVISTA STRĂINĂ

DE CURÎND au avut loc, în Polonia, zilele cărții social-politice, sub titlatura „Omul - lumea - politica”. Scopul acestor manifestări este popularizarea operelor clasicii marxism-leninismului, precum și cele mai importante contribuții ale gândirii revoluționare.

Un loc aparte l-au ocupat lucrările care se referă la lupta pentru pace, precum și la problemele construcției socialiste. Dintr-o relație a agenției „Interpress” mai aflăm că : „Cele nouăsprezece zile ale cărții social-politice de anul acesta (...) s-au concentrat pe problemele cărții în programul lor a făcut legătura cu aniversarea a patruzeci de ani de la victoria împotriva fascismului, care a avut loc anul acesta, reînnoțirea tenenurilor poloneze vestice și din nord la patria-mamă, a treizecea aniversare a semnării Pactului de la Varșovia și optzeci de ani de la revoluția din 1965.

Manifestările centrale au avut loc la Szczecin și au fost inaugurate în sălile Castelului printr-o pomelanie în care o retrospectivă a lucrărilor apărute în Polonia populară privind tenenurile apuse și nordice, cit și o sesiune popular-științifică legată de tema expoziției. În multe locuri de muncă, printre altele în santerele Warski, au avut loc kermesse de cărți și expoziții, cu participarea autorilor și redactorilor cărților cu teme „social-politice”.

UN PRIMOS CICLU DE VERSURI publică Alexandru Banderov în numărul 8 al revistei Sofite, Plamăk. De fapt, tot sumarul cuprinde versuri de aleasă factură, semnate de V. Rakovski, Marin Choneghev, Rada Pankovska, Diana Rai-

kova și alții, configurînd o mișcare poetică de indiscutabilă amploare și diversitate. Alături de numeroase articole critice, de esecistica pe teme culturale și social-politice, precum și de materiale de literatură, revista din Bulgaria propune comentarii de literatură străină, interviuri cu scriitorii din alte țări, precum și traduceri din Sănt-John Perse, sub semnul lui A. Manolov. Un sumar bogat și incitant, o revistă de tinută, cu o operă nobilă și atrăgătoare.

JIMMY CORNELL este unul din numele cele mai prestigioase ale ziaristicii sportive de astăzi, colaborator al marilor reviste de yachting din lume, remarcabil pentru nuanța literară a materialelor sale. În care imbină observațiile culturale, reportajul factual, informațiile de „specialitate” și interviurile cu bătrîni „juși de mare”. De curînd, revista „Yachting World”, cu apariție lunară, una dintre cele mai vechi publicații de gen, apărînd din 1884, a încheiat un serial de douăsprezece articole consacrate dezastrelor pe mare, relatînd înțîlmirile spectaculoase și sfîrșind forța morală a omului în fața cataclismelor. Stilul inspirat, bogăția notărilor și imaginile de mare forță expresivă atrag atenția asupra contribuțiilor lui Jimmy Cornell, într-un domeniu care a atras condeiele rafinate și mari scriitori. Jimmy Cornell reunește cultura literară și experianța în domeniu, iar nota revistei atrage atenția asupra scriitorilor științifici în Pacific, la bordul yachtului Aventura. Sunt anunțate o serie de noi contribuții pe teme de viață dificilă, în condițiile adverse ale furturilor pe mare.

LIRICĂ PORTUGHEZĂ

FERNANDO PESSOA

Ulise Un mit este nimicul implicat în totul. Soare mult și luminos. Îi insuși mit pe cer împurpurat - Răpusul trup al lui Hristos, Viu și despuat.

Acesta, care-aici ne-a fost lăsat Și fără să existe-a fost deajuns. A existat spre a nu fi existat. Pentru că n-a sosit, e la ajuns Și pe-a creat.

Astfel legenda curge în tăcere Cînd de realitate-i absorbită. Și fecundînd-o, pierde din putere. Mai jos, viața, înjumătățită De neființă, pierce.

(Din vol. „Mensagem”)

Mare portugheză

Mare sărată, cită care-ți lei Din lacrimile Portugaliei ! Cînd te străbatem, oie nume plîng, Și cite rugămînți în van se slîng ! Logodnice rămas-au nenunțite Ca tu să fii a noastră, mare, cite !

Dezaba să fi fost ? Dar nu-i nimic Atunci cînd sufletul nu este mic. Căci cel trecut de capul Bojador Poate să treacă bine și de dor. Domnul de-a așezat capcane-n sare. El cerul și-eglindește tot în mare.

(Din vol. „Mensagem”)

MIGUEL TORGA

Orfeu rebel

Orfeu rebel, cu cînt așa cum sînt : cînt ce un posedat, din acei care pe scoarța timpului, cu un cuțit, și-ar scrijelit furia-n orice clipă ; cînt, vreau să văd dacă se compromite prin cînt eternitatea suferinței.

Ahii, senini, fac pe privighetoarea... Cîi despre mine, vocea mea-i sfidare : pămînt și cer sînt pietre imbucate la moara crudă care mă zdrobește, știu că există țipete și vinturi reci și violențe însetate de blîndețe.

Instinctul de-animal și-arată moartea în trupul de poet care o neagă, eu cînt precum cel ce se folosește de versuri în legitima-apărare. Cînt, fără să mătreb pe Muză, dacă e cîntul frumusețe sau teroare.

(Din vol. „Orfeu rebelde”)

SPORT

În căutarea iernii, lerui-ler

Există crîmă perfectă, ca atare nici iarnă care să răspundă cerințelor noastre. La vremea colindelor, iată, înflorește magnolia și vița de vie de la geamul meu soate coriște și circei legendari. Intre noi fie spus (o știu de la un inginer de meserie), dacă anul trecut, gerul ăla de crăpau corbi și rudele lor o prindea îngropată la două palme sub pămînt, alte turnuri de struguri am fi construit noi în toamna asta și în cele care vor veni. Dar să trecem peste vinul lipsit din pahar și să ne întorcem pe ulițele umblate de un vînt mirosînd mai mult a marție decît a decembrie, să ne incingem cu o nuia de salcie și să ne spunem poveștile stîrnie de austrul din cerevele.

Studentul Hagi a fost declarat primul fotbalist al României pe anul 1985 și al optsprezecelea din lume. E admiror de frumos să te ații pe această poziție cînd ai numai douăzeci de ani. Inseamnă că trebuie să trăiești mereu cu sufletul la gură, să nu cobori, să urci numai în piscuri și să te întinsești cu vinul, și atunci numai cu un singur pahar, doar în noaptea cînd se schimbă anii, cînd leii se lasă călării de copii și limba lumii vorbește prin gura zeilor, anunțînd că pămîntul se va umple de fete frumoase, de otavă moale pentru iezi și de licurici la poalele basmului.

Pentru că nu ninge și nu mai bate un erivăț care să ne la mul, pentru că soarele visează în scoarța de mesteceni și palini se aștează

în vâi, ieri, am mers în casa unui prieten ca să-mi scold sufletul, privind sticlele de murano înșirate pe zeci de policoare. Simburi de singe roșu, piercici purgite în cea dinții clipă a săistoriului, asfințitului întorcîndu-se pe călcii ca să sărițesească lumii, la intrarea în noaptea, toate întîmplările zilei de poște zi, o nebunie de corabii înfulecate de un blestem de mărgean, un dans straniu al trecutului, o prefigurare de oșpeți în porturi exotice, un dor lacom de a înnopta, de a te sfîșia în țara iubirii pierdute, o vijelie de simboluri resuscitată tinerețea și mai ales moartea ei, o lăiniță scîdere a timpului, o rămînire în plutirea gîndului, o fărâdele de-a te pomeni felinar aprins la malul mării, te atîrînd de mireasma în ulițele Bucureștilor, printre dramurile tuturor Țărilor românești, sau cal urecînd la ceruri prin broderiile vîzdului, ca să găsească iarba lerui-ler.

În decembrie, ori cite zile primăverea se ătrîi, mă doare sălbatec gîndul că trebuie să ningă.

As vrea să fiu cum în munți, să ningă sprinten, păduriile să-ntre în delirul grandamanei și să fiu bolnav de poamele tăcerii în care ard fructele pădurilor, splendoarea aurului, puterea brazilor, mirarea cerbilor, somnul ursului, înflesul tristității prin viscolul care își rotește pămîni.

Fănuș Neagu

REPERE

Un eseu de stilistică antropologică

Un autor productiv și meritoriu încă din prapă străveche a scris literatură, este Mihai Rădulescu, dramaturg și eseist, autor de scenarii la radio și prozator de indiscutabilă tinută. Ceea ce frapă în scrisul său este în primul rînd sugestia și inspirația „culturală”, voința de a contempla lăteșul, mai degrabă decît faptele brute ale existenței, deși nu l-au lipsit prilejuri desuile de a experia (cit de plin de nuanțe poate fi acest barbarism !) unele rigori ale destinului. Recenta sa carte de literatura „Junimea”, stilistica spectacolului - apărută sub îngrijirea unei redacții preocupată ca înșiși de nolle metode ale gândirii estetice, Doina Floarea - se află sub semnul unei discipline pe care o illustrează aproape în exclusivitate. Ceea ce putem reproșa autorului (poate că și editurii ?) este numai ușoara inconsecvență a tabelii de materii față de titlul cărții și față de premisele fixate în „cuvîntul înainte”. Ioc de a realiza o „stilistică a spectacolului”, tentativa lui Mihai Rădulescu configurează o altă înțelegere a unor pagini celebre din literatura universală, pronunțînd tipologii foarte strîicătoare. Din acest punct de vedere, o referință mai constantă la „modul” teatral ar fi constituit argumentul suprem, pentru că „lumea este un teatru” mai înainte de a fi „o poveste”. Gîndind „stilistic”, argumentul nostru se referă la faptul că teatrul întrebunțează verbul a fi la prezent (totul „este”), pe cînd literatura îl folosește la trecut (totul „a fost”). Textul dramatic însuși, atunci cînd este tratat ca „literatură”, primește un caracter narativ. Această perspectivă este adoptată în scurtul text ce poartă titlul Căselei compoziției nonverbal, pornind de la o lucrare a lui Traian Herseni și ajungînd

la concluzii cu valoare generală : „O atare știință a comportamentelor nonverbale, bazată pe generalizarea acelorai comportamente pentru aceleai cazlaturii semantice, înzăduie autorului completarea textului cu o sumă de trepte gestuale, atitudinale etc., care înlesnesc transmiterea lui de scenă la spectator”. Observarea în continuare a sursei de humor pe care o constituie disonanța dintre comportamentul nonverbal și text restrînge după opinia noastră ponderea acestor conuzii, reducîndu-le la un caz particular, chiar la a amănunțite mecanică a expresiei, salvată însă în scurta analiză stilistica antropologică. Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale premizilor sale teoretice se găsesc în numeroasele pagini dedicate lui Beaumarchais, atît de tipice pentru amploarea gândirii asociative pe care o propune Mihai Rădulescu. Ele ne avertizează însă și asupra unor primejdii, cum ar fi exagerările pe linia simbolisticii (la care ne tentăzează stilistica antropologică). Mihai Rădulescu evită cu multă finețe aceste capcane, în eseurile consacrate lui Beaumarchais, unde este și mai consecvent conduită intelectuală adoptată în pline de observări pătrunzătoare. Exemplificări strălucite ale prem